

mimořádným a vydržením řádným, že však judikatura používá i tu započítávání poměrného. Stubenrauch ve svém komentáři vyd. 8 z r. 1903 v poznámce 2 u § 1473 obč. zák. str. 923—924 zastává a podrobně odůvodňuje názor, že v obou případech jest započítávati vydržecí dobu poměrně. V rozhodnutí býv. nejv. soudu ve Vídni ze dne 27. října 1908 Rv VIII 155/8 (Gl. Ung. n. ř. čís. 4356) jest rovněž vyslovena zásada, že při přechodu vlastnictví z osoby neprivilegované na osobu privilegovanou jest dobu promlčecí počítati poměrně (30:40). Odvolací soud přikloňuje se k názoru, že v obou případech jest počítati vydržecí dobu poměrně, ježto podle této zásady počítá se vydržecí doba podle zákonného předpisu odpovídajícího osobní vlastnosti toho kterého vlastníka a ani se nerozšiřuje výhoda propůjčená jen jistým osobám na osoby jiné, ani se přechodem vlastnictví na jinou osobu snad neničí zcela prospěch, který dřívější privilegovaný vlastník již získal, což je zajisté spravedlivé. Nelze také seznati, proč by se měl v té příčině činiti rozdíl mezi případem, kdy vlastnictví přešlo z osoby privilegované na osobu neprivilegovanou, a případem, kdy vlastnictví přešlo z osoby neprivilegované na osobu privilegovanou. Tomuto názoru neodporuje výnos ministerstva financí ze dne 19. září 1853 čís. 14421 (uvedený u Stubenraucha na str. 921 a u Klanga l. c), podle něhož požívá výhody § 1472 obč. zák. fiskus bez ohledu na to, po kom jako právní nástupce zakročuje, neboť tento výnos neuvádí, že by se v případě, když fiskus nastupuje po osobě neprivilegované, neměla doba vydržecí počítati poměrně, t. j. kvotientem podle poměru 30:40, a i v tomto poměrném započtení jest obsažena pro fiskus výhoda stanovená v § 1472 obč. zák. Ostatně tento výnos ministerstva financí týká se jen fisku, není od roku 1902 ve vydání Manzově ani otištěn a jest bezvýznamný, ježto právě stálá praxe a judikatura stojí na stanovisku poměrného započítávání doby vydržecí i při přechodu vlastnictví z osob neprivilegovaných na osoby podle § 1472 obč. zák. privilegované.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Ve zrušovacím usnesení ze dne 26. června 1933 nebyl vysloven žádný právní názor v otázce doby potřebné k vydržení vzhledem k tomu, že velkostatek přešel z fysické osoby na právnické osoby ve smyslu § 1472 obč. zák. Musil tedy odvolací soud tuto právní otázku sám řešiti. Avšak vývody dovolatelovy nemohou zvrátiti názor odvolacího soudu, ježž sdílí i dovolací soud, a poukazuje se proto dovolatel na příslušné správné odůvodnění napadeného rozsudku.

Čís. 13935.

Zákon ze dne 24. února 1934, čís. 33 sb. z. a n., o dočasných opatřeních v exekučním a konkursním řízení proti zemědělcům.

»Pojistnými premiemi« v § 3 lit. d) zákona jsou jen dávky vybírané a placené podle pojišťovací smlouvy, nikoliv však pojistné ukládané a placené podle zákona sociálního.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1934, R I 1193/34.)

Zemědělská nemocenská pojišťovna vedla proti statkáři exekuci k vydobytí premií starobního a nemocenského pojištění. Návrh dlužníka, by byl povolen odklad exekuce podle zákona ze dne 24. února 1934, čís. 33 sb. z. a n., soud první stolice zamítl. Rekursní soud vyhověl návrhu a odložil prodej zabavených věcí až po 31. prosinci 1934. Důvody: Ačkoliv první soud vyslovil v napadeném usnesení, že jde v souzeném případě o příspěvky sociálního pojištění a že se ustanovení § 3 písm. d) zákona nevztahuje k takovým příspěvkům, zamítl přece návrh povinné strany na odklad exekuce. Jest souhlasiti s prvním soudem, že se ustanovení §§ 1 a 2 zákona netýkají vymáhání pojišťovacích premií a že příspěvky sociálního pojištění nepatří k pojišťovacím příspěvkům uvedeným v § 3 písm. d) zákona. Poněvadž povinnou stranu je pokládati za hospodáře ve smyslu zákona ze dne 24. února 1934 čís. 33 sb. z. a n., bylo odložiti prodejové řízení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 3 písm. d) zákona čís. 33/1934 sb. z. a n. neplatí ochrana tohoto zákona o vymáhání pohledávek z pojistných premií. Podle exekučních návrhů a připojených exekučních titulů (platebních výměrů Zemědělské nemocenské pojišťovny) vymáhají se v projednávaném případě nedoplatky pojistného podle § 175 zákona o sociálním pojištění čís. 221/1924 v doslovu zákona čís. 184/1928 sb. z. a n. Jde tedy o to, zda vymáhané nedoplatky pojistného lze zařaditi pod pojistné premie ve smyslu § 3 písm. d) cit. zákona, takže dlužníku ochrana tohoto zákona nepřísluší, či zda je tam zařaditi nelze, takže dlužník ochrany tohoto zákona požívá. Zákon čís. 33/34 sb. z. a n. jakožto vyjimečný zákon jest vykládati přesně. Poněvadž se v něm výslovně mluví o pojistných premiích — v důvodových zprávách k uvedenému zákonu není o tom ani zmínky — jest zřejmo, že zákonodárce mínil pojistnými premii podle § 23 a násl. zákona o pojišťovací smlouvě čís. 501/1917 ř. z., tedy dávky vybírané a placené podle pojišťovací smlouvy. Pro tyto dávky jakožto dávky smluvené ochrany zákona pro dlužníka netřeba, proto je zákonodárce z ochrany zákona vyloučil a vedení exekuce připustil. Naproti tomu při vymáhání pojistného jakožto dávky povahy veřejnoprávní, ukládané a placené podle zákona sociálního, má se dlužníku ochrany zákona dostati a jest vedení exekuce na zemědělce pro tyto dávky nepřípustné.

Čís. 13936.

V návrhu na povolení záznamu daňové pohledávky podle čl. III. uvoz. zákona k ex. ř. a dvorských dekretů z 18. září 1786 čís. 577 sb. z. s. a ze dne 24. října 1806 čís. 789 sb. z. s. jakož i § 38 písm. c) knih. zák. proti úpadci (§ 11 konk. ř. čís. 64/1931 sb. z. a n.) jest uvést vše, co jest předpokladem přednostní pohledávky.

Nelze proto návrhu vyhověti, není-li v něm dokonce ani uvedeno, o jakou daňovou pohledávku jde.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1934, R I 1246/34.)